

ЗЛАТНОТО МОМИЧЕ.

На единъ човѣкъ умрѣла жената. Подиръ година той се оженилъ за една вдовица. Тя му довели едно момиченце. И той ималъ отъ първата си жена друго, та се събрали две — заварениче и доведениче.

Машехата обичала нейното момиче, а мразѣла завареничето. А то колкото растѣло, похубаво ставало.

Еднажъ машехата опекла прѣсна питка, дала я на мжжа си и рекла:

— Вземи твоето момиче и го заведи въ нѣкоя далечна гора. Тръкулни му тамъ питката, па го прати да я гони. Ти се скрий и го остави въ гората.

Жално било на бащата за детето. Но той си казалъ: „То и въ кжши е на мжчило. Машехата не го оставя да си отдѣхне. Ще го заведе въ гората. Може да го вземе нѣкой дърваръ да живѣе при него. После, като оженимъ доведеницата, ще отида да го прибера.“

Бащата взелъ питката, повелъ момиченцето и го завелъ въ гората. Като стигнали до една стрѣмнина, той извадилъ питката и казалъ:

— Познавамъ, че ти огладнѣ. Ще трѣкулна тази питка надолу. Тичай следъ нея! Дето спре, има кладенче. Тамъ хапни отъ питката и срѣбни студена водица. Азъ тука ще те чакамъ. Уморихъ се, та искамъ да си почина.

И трѣкулналъ питката. Момиченцето се затирило подире ѝ.

То тичало, тичало следъ питката, най-после я стигнало. Но кладенче не видѣло. Хапнало отъ питката и трѣгнало да иде при баща си. Викало, викало — никой не се обадило. Трѣгнало да го търси изъ гората. Слънцето било вече на залѣзъ. Момиченцето капнало